

I-ERC

El procés

Setanta-cinc anys després del final de la Guerra, trenta-quatre anys després de les primeres eleccions al Parlament de Catalunya (restaurat després de la dictadura franquista) i quatre anys després de la resolució del Tribunal Constitucional retallant dràsticament l'Estatut del 2006, la societat catalana s'ha desvetllat, sembla que definitivament, d'una mena de catalèpsia (segons el diccionari de l'IEC: "Trastorn psicomotor consistent en tensió i rigidesa musculars amb incapacitat de moviments espontanis, que fa que els membres restin immòbils en la posició en què se'ls col·loca") social que havia comportat la impossibilitat de patir d'una

manera conscient i majoritària el drama de la guerra, la desesperació de la postguerra i la perplexitat de la transició.

Ara, doncs, una vegada recuperades les funcions, diguem, cognitives, la capacitat renovada de desxifrar la realitat i la voluntat de "ser el que vulguem ser" ha deixat de formar part del llenguatge del fictici i s'ha convertit en un vertiginós procés, ben concret, cap a la independència real, viva, bategant.

Aquest procés, que és general, social, ens interroga individualment i ens situa a cadascú davant d'un repte que no és poca cosa. Es tracta de definir les normes de convivència que han de ser el present dels nostres fills i nets. I com a societat es tracta, doncs, d'optar per algun dels camins que ara se'ns mostren ben a l'abast. Més a l'abast que mai.

Per això, també a Santa Eulàlia de Ronçana, tota la població ha de prendre consciència que el que diguem, el que opinem i el que, finalment, fem té una transcendència que supera la mera participació en una nova (i a vegades anodina) campanya democràtica de conscienciació més o menys partidista, més o menys electoral. El nostre poble, totes les persones del nostre poble, estan cominades a fer-se sentir, en un sentit o en un altre, donant suport i alè a una manera de planejar el futur o en una altra. Perquè és ben veritat que ens ha costat déu i ajuda arribar fins aquí però, ara més que mai, cap esforç no és de franc i, desvetllats per una realitat insidiosa, el focus de la història ens qüestiona individualment, com membres d'un poble que forma part d'un país.

Potser sí que ara és l'hora.

ICV-EUiA

La unitat com a estratègia i no com a tàctica

Els grans canvis polítics s'han fet històricament sobre la base de comprovar que es comparteix la voluntat de provocar-los i del fet de creure que són possibles.

El règim del 78, nascut sota els condicionants de l'ombra de 40 anys de dictadura, amparat en la Constitució i fonamentat en el bipartidisme imperfecte de PP-PSOE amb el suport inestimable de la dreta nacionalista basca i catalana, CiU i PNB, com a conseqüència de la crisi i la corrupció, sembla que trontolla.

Veure com s'aplicaven mesures que implicaven sacrifici i dolor a la majoria dels ciutadans mentre els polítics que les aplicaven, o la oligarquia financera responsable de la situació, s'enriquien sense escrúpols ni mesura ha estat la gota que ha fet desbordar el got.

El procés català hi ha contribuït notablement. El fet que en front del clam pacífic, massiu i democràtic de bona part dels ciutadans de Catalunya, el

bipartit PP-PSOE, i en gran mesura altres forces polítiques, hagin mostrat una absència absoluta de cintura política i ni un petit indici d'intel·ligència, ha fet irreversible el procés.

Ara és possible fer caure el règim. Cal arribar fins al final, exigir la convocatòria de la consulta i exercir el nostre dret a decidir si volem, o no, continuar formant part de l'Estat Espanyol.

Hi ha una majoria social transversal emergent que vol el canvi, que vol, a més, que aquest procés enceti, al mateix temps, un procés constituent que ens permeti anar cap a una societat més justa i democràtica, en la que els ciutadans puguem decidir quina sanitat, quina política educativa, energètica, financera, productiva, volem, quin model de pensions, de relacions laborals, amb drets i salaris justos, una societat en la que no càpiga la corrupció, l'atur i la pobresa, en la que ningú sigui desnonat, o es quedi sense llum o aigua, per no poder-les pagar. En definitiva, poder decidir en quin model de societat volem viure.

Fer-ho possible exigeix que la majoria social es transformi en majoria política. Una majoria política parlamentària suficient per legislar i governar.

Perquè això sigui realitat cal que siguem capaços de crear candidatures unitàries, radicalment democràtiques, rupturistes, capaces d'aglutinar els partits i les organitzacions polítiques que vulguin transformar la realitat existent, però també, i sobre tot, fer que els ciutadans, de manera individual o organitzats en moviments cívics, plataformes, associacions, prenguin el protagonisme i estiguin en condicions d'exercir un control sobre la honestedat de l'acció política. Fins ara hem votat cada quatre anys i hem delegat l'acció política, les nostres decisions i la defensa dels nostres drets i interessos en els nostres representants, no cal dir com ens ha anat i la necessitat de prendre el protagonisme de la nostra acció política.

Per tot això és imprescindible superar les velles disputes partidistes i deixar de banda la lògica del màrqueting polític i el tacticismes electoral i anar a candidatures el més àmplies i unitàries possibles, que sobre la base d'un codi ètic que contempli la limitació de mandats, el límit dels sous i la revocabilitat dels càrrecs, tingui el ciutadà com a protagonista, per fer possible altres polítiques i per fer-les d'una altra manera.

Agustí Gonzalo